

РЕШЕНИЕ

№ 2013

гр. София, 26.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав,** в публично заседание на 20.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **1290** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 197, ал. 2 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Н. Х. Т. с адрес: [населено място] [улица], вх. Б, ет. 5, ап. 32 срещу решение № ПИ – 5 от 15.01.2013 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му срещу постановление № 1215/14.12.2012 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

В жалбата се излагат доводи за това, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Твърди се, че административният орган не е обсъдил направеното възражение за изтекла давност, досежно установеното с декларация вх. № 22106/26.02.2007 г. задължение в общ размер на 2615,38 лева, главница и лихви. Инвокирани са доводи, че давността следва да се счита за прекъсната от датата, на която са връчени поканата за доброволно изпълнение и процесното постановление за налагане на обезпечителни мерки. Доводи в подкрепа на това твърдение се откриват в разпоредбата на чл. 182 от ДОПК, съгласно която, според оспорващия, поканата за доброволно изпълнение следва да бъде връчена, т.е. давността се прекъсва от връчване на поканата, а не от датата, на която тя, съответно постановлението са били съставени. Посочено, че в случая не може да приложи институтът на прихващането, регламентиран в чл. 128 от ДОПК, защото оспорващият не е вискател, можещ да претендира възстановяване на недължимо платени публични задължения.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателят се явява

лично и с адвокат Я., която поддържа жалбата.

Ответникът по жалба, в лицето на Директора на ТД на НАП, [населено място] не се явява. Пълномощникът му, юрисконсулт К. оспорва жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с Постановление № 1215/14.12.2012 г. за налагане на обезпечителни мерки изх. № 10-94-00-478/14.12.2012 г. е наложен заповед до размер 3 979,82 лева /общо главница и лихва/, върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени на доверително управление, в конкретно изброени банкови институции. В. акт е издаден за обезпечаване на публични задължения на Т. по ЗДДФЛ, установени с Декларация вх. № 22106770/26.02.2007 г., Декларация вх. № 2210Ф192/30.04.2008 г. и Декларация вх. № [ЕГН]/28.04.2010 г.

Едновременно налагането на заповед, на основание чл. 182, ал. 1 от ДОПК е съставена покана за доброволно изпълнение. И двата акта са връчени на задълженото лице на 02.01.2013 г.

При проведеното оспорване по административен ред, решаващият орган, в лицето на Директора на ТД на НАП, [населено място] не е възприел доводите в жалбата и по тази причина я е отхвърлил.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е изпратено на оспорващия чрез пощенски оператор, като видно от приложеното по преписката известие за доставяне, пратката е получена на 22.01.2013 г. Жалбата е подадена чрез АССГ на 28.01.2013 г. /вх. № 2326/, т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 95 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу актове, с които се засягат нейни законни права и интереси и следователно са подлежащи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разглеждана.

Разглеждана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Обезпечението се извършва чрез налагане на някоя от посочените в чл. 198 от ДОПК обезпечителни мерки. В разглеждания случай мерките са наложени във връзка подадени от лицето декларации, с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, представляващи изпълнително основание по смисъла на чл. 209, ал. 2, т. 2 от ДОПК. В този смисъл, Т. не оспорва наличието на публични вземания, а възможността, те да бъдат събрани принудително, защото са изтекли предвидените в чл. 171 от ДОПК давностни срокове. Настоящият съдебен състав намира доводите на оспорващия за лишени от правна опора.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В разглеждания казус, задължението по декларацията от 2007 г. е следвало да се плати през същата година, поради което началната дата, от която

започва да тече давността е 01.01.2008 г. и същата изтича на 31.12.2012 г.

По силата на чл. 172, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК, давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. От прекъсването на давността започва да тече нова давност. Буквалното тълкуване на тази разпоредба налага извода, че давностните срокове се прекъсват с всяко предприето действие по събирането на публичните вземания, включително и с издаване на покани за доброволно изпълнение и постановления за налагане на обезпечителни мерки. Следва да се прави разграничение между издаването на актовете от страна на органите по приходите и връчването им. Административният акт представлява властническо волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган или на друг овластен със закон за това орган или организация, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации. Съобщаването на акта, от друга страна има за цел да запознае адресата му със съдържанието му и в случай, че за него се създават неблагоприятни последици, той да може да го оспори по административен или съдебен ред в законовите срокове. От тази гледна точка не следва да се приема, че давностните срокове се прекъсват, не от момента на предприемане на действия по принудителното събиране на вземанията, а от момента на узнаването на задълженото лице за тези действия. Допълнителен аргумент в тази насока е и предвидената в ДОПК възможност актовете, издавани от органите на приходната администрация да се връчват по реда на чл. 32 от ДОПК, когато лицето не е намерено на известния адрес. След изпълнението на визираните в тази разпоредба законови предпоставки, съответният акт ще се счита за редовно връчен, въпреки, че той реално няма да бъде доведен до знанието на адресата му.

Съдът намира, че не следва да обсъжда доводите в оспореното решение, касаещи възможността за прихващане, защото в случая очевидно такава не е налице.

По изложените съображения, следва да се приеме, че решението на Директора на ТД на НАП С. град е законосъобразно и следва да бъде потвърдено, чрез отхвърляне на жалбата.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че ответника по оспорването, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива, на същият на основание чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на ТД на НАП С. град, следва да се присъди сумата от 150 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Х. Т. с адрес: [населено място] [улица], вх. Б, ет. 5, ап. 32 срещу решение № ПИ – 5 от 15.01.2013 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му срещу постановление № 1215/14.12.2012 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА Н. Х. Т. с адрес: [населено място] [улица], вх. Б, ет. 5, ап. 32 с ЕГН [ЕГН]

да заплати на ТД на НАП, [населено място] сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 1290 по описа за 2013 г. на Административен съд София - град.

Решението е окончателно на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.